

når vi kommer frem til det med pengene, sige, at så er det måske en anden snak.

Men når jeg rejser det over for ministeren, er det jo, fordi ministeren ikke svarede på mit spørgsmål om det her; det kan også godt være, at jeg fik sagt det temmelig upræcist, det skal jeg ikke afvise. Men så vil jeg gerne sige, at det, jeg synes, og som jeg gerne vil spørge ministrene, er det nok, om, er, om vi ikke kunne få en diskussion omkring hele begrebet tvang, og altså ikke bare blandt embedsmændene – med al respekt – idet jeg ikke anser folk rundtomkring på hospitalet og involverede i systemet for embedsmænd i den her sammenhæng, altså få en diskussion, sådan at vi diskuterer på et, om jeg så må sige, måske mere afklaret og mere vidende niveau, end vi gør i dag. Så kan vi måske også bedre tage stilling til de der konkrete tvangsmidler, der er, hvis vi får de mennesker, der rent faktisk anvender tvangen, og også dem, der har valgt ikke at anvende det, ind, så vi kan brede emnet lidt ud, udfolde emnet lidt, hedder det vist på regeringssprog:

Kl. 13:35

Første næstformand (Svend Auken):

Ministeren.

Kl. 13:35

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jamen altså, de fagpersoner, der arbejder ude i vores psykiatri, vil jeg gerne invitere med til et møde, og så kunne vi tematisere det. Jeg vil meget gerne diskutere, om vi anvender tvang for meget eller for lidt. Vi er jo alle sammen enige om, at tvang skal anvendes proportionalt, altså ikke mere end højst nødvendigt, og hvis det skulle vise sig, at det er det, vi gør, jamen så lad os da få en snak om det.

Kl. 13:35

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi videre, og det er fru Karen Klint.

Kl. 13:35

Karen J. Klint (S):

Tak for det. Også tak til ministeren for tilsagnet om, at vi godt kan få lidt uformelle debatter, så vi kan få et bedre grundlag for at drøfte kvalificeret, når vi mødes i mere formelle fora igen. Jeg vil heller ikke have noget imod, at det bliver alle Folketingets partier og ikke kun satspuljepartierne, for vi er jo netop nogle stykker, der siger, at satspuljen ikke er tilstrækkelig til at løse de udfordringer, der er i psykiatrien. Så der skal vi have hele Folketinget på plads, når vi skal til at drøfte det i forhold til finansloven.

Nu brugte jeg ikke i mit indlæg ordet pakker. Jeg brugte faktisk ordet plan. Jeg vil gerne sætte mig ind i og blive lidt klogere på de der gode pakker, som der nu åbenbart er i Nordjylland, men det, jeg har svært ved at forstå og derfor fortsat forfølger, er, hvorfor ministeren er imod, at man får en overordnet plan for, hvor mange senge man skal have af den type, hvor mange specialepladser man skal have af den type. Det er jo det, vi har inden for andre diagnosegrupper. Når jeg har været på tilsyn med § 71-udvalget, har vi faktisk været på afdelinger, hvor man i høj grad får sin behandling tilrettelagt ud fra en enkelt overlæge, og hvis man så bliver indlagt på den afdeling, fordi man bor i den gade og har et problem, så får man den slags behandling, men bor man i en anden gade og bliver indlagt på en anden afdeling hos en anden overlæge, så får man måske en anden slags behandling. Der synes jeg måske, at vi skulle få en debat om, at man skal have behandling efter behov og ikke efter, hvilken overlæge man tilfældigvis kommer til ud fra et bopælskriterium.

Det er derfor, vi godt vil have en lidt mere overordnet plan for, hvor mange pladser man har brug for til retspsykiatrien, hvor mange pladser man har til dem, der skal have meget, meget langvarige indlæggelser på grund af nogle andre forhold, for det kan jo ikke være lykket at være meget langvarigt indlagt på en akut modtageafdeling. Så det er de balanceproblemer, vi godt vil have drøftet yderligere, og ikke kun et pakkeforløb.

Kl. 13:37

Første næstformand (Svend Auken):

Ministeren.

Kl. 13:37

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Nu skal man ikke sige kun et pakkeforløb, for et pakkeforløb indebærer faktisk den her ensretning i behandlingen, som fru Karen Klint også efterspørger. Men jeg har da heller ikke sagt noget som helst om, at jeg har noget imod planer, og vi kan sagtens få det her overblik. Faktisk – nu har jeg sagt »faktisk« mange gange – er det sådan, at Sundhedsstyrelsen har sendt et signal til regionerne, som jo er dem, der har ansvaret for antallet af sengepladser. Sundhedsstyrelsen har sendt et signal til regionerne om, at det nok er gået lidt for vidt med nedlæggelse af sengepladser.